

GYŐRI LÁSZLÓ

Fussunk a haláltól!

Minden megírt és minden megíratlan
újabb szenvedés, verejtekezés,
csak örök gond, hogy mi lesz vele majdan,
ezzel az egésszel, mondd, mire mész?

Mi lesz a versekbe fogott szavakkal?
Esőre áll, és elér az eső.
Közeleg az ég minden pillanattal,
nagy őszi ködbe bújjik az idő.

Fejem a szavak sörényéhez hajtom,
hajamba oldom sűrű, fekete
zászlajukat, mint gyerek a viharban,
s tőlük kérdezem, elinduljak-e.

Indulni újra, amikor már koppan
a kemény csöpp, a koponyámra hullt
a gyémántfűrő, sustorog nyugodtan,
csontnak, léleknek nyilallása zúg?

Bár össze-vissza hánykódó betűkkel,
zörgő záró-, bukdosó felkiáltó-
jelek közt, mint egyetlen kimerült jel,
induljunk útnak, fussunk a haláltól!

Hajszálak

A szerelmesek haja szála
egymással mindig paralel.
De aztán egyszer, nemsokára,
merőlegesbe mozdul el.

A hajdani egyenközűség
metszőformára változik.
A nő előveszi fésűjét,
a férj anélkül távozik.

Vagy tükör elé áll a férfi
egy ritka, furcsa reggelen,
s a tükörlapban a nő égi
szépsége villan hirtelen?

Mi lenne, hogyha? – kérdésé, de
lehanyatlik a szép tükör.
Miért a múltnak süllyedése?
Mi ok, hogy másra tündököl?

A kagylóban egy hajszál pilled.
– Arra se ügyelsz soha! – De
tapad a léthez, mint az ihlet.
Kicsippenti a fény fele.

A sugárral paralel szinte,
metszi az árnyas egyenest.
Kinyilall, mint a fecske szíve:
viszi, viszi a fényereszt.

Az Olló Poklai

És most egészen meztelen
vagyok: csak szempillám van
meg szemöldököm,
tetőtől talpig pucéran
csügg a karom és életem.
A hóhér azt hiszi: védtelen,
dermedt, kékülő köröm,
didergő, hűlő holttetem.

De a szemem, a két szemem
néz, lát, pillámba öltözöm.